

Leiner Laura

Bábel

Kiadó: L&L kiadó

„Az ember száját tizenhét körül egyszer csak elhagyja egy olyan mondat, hogy „oké, pár nap múlva jövök”, és a legdurvább az egészben, hogy ezt szinte legálisan megteheti. Hiszen a szülő tudja, hogy a gyereke hová megy, tudja, kikkel megy, mikor megy és mikor jön. Nagyjából mindent tud. Nagyjából. És pont ezen van a hangsúly. Na, nem mintha én olyan durva dolgokat terveznék, nem vagyok az a balhész lány, nincs velem sok gond, csupán arról van szó, hogy ha úgy adódik, akkor köszönés nélkül elhagyom az országot és lelépek egy világhírű rocksztárral. Ettől még nem vagyok rossz gyerek. Talán csak átlagos.

– Zsófi, ez szörnyen nehéz – szállt be a sopánkodásba anyu is, amikor nagy nehezen kiráncigáltam a sporttáskámat is a bejárati ajtóig.

– Dehogy, megbirkózom vele – legyintettem a térdemre támaszkodva, enyhén kapkodva a levegőt.

– A felső zsebbe tettem az uzsonnádat – matatott bele a cuccomba, én meg igyekeztem nem elhúzni a számat, és óriási respect, amiért megjegyzés nélkül hagytam az „anyu csomagol nekem uzsit a vonatútra” sztorit. Kár indulás előtt belemenni a felnőttkedésbe, ha már elengedtek, jogukban áll egészen addig gyerekként kezelni, amíg ki nem lépek az ajtón. Ott meg úgymint vár a nagybetűs szabadság.

A következő pillanatban valaki rázuhant a csengőnkre. És egyáltalán nem biztos, hogy nem szó szerint történt.

– Te jó ég, Napsi mikor érti már meg, hogy elég egyszer megnyomni, nem kell lógni rajta?
– dörzsölte meg a halántékát apu. A szüleim jól kijönnek a legjobb barátnőmmel, azt hiszem, a legkedvesebb jelző, amivel sok év óta illetik, az a „degenerált” kifejezés, ami talán durván hangozhat, de a valóságtól annyira nem áll messze.

Napsi minden bizonnyal arra számított, hogy én engedem be, ez megmagyarázza azt, hogy amikor apu ajtót nyitott, Napsi egy „Első fesztiválfotóóó!” üvöltéssel, nemes egyszerűséggel

megvakította apámat.

– Uh, elnézést – harapott aztán az ajkába, és érdeklődve figyelte a továbbra is 110 pislogás/perc átlagot produkáló aput.

– Semmi baj – dűnnyögte apukám, aztán hagyta, hogy Napsi befurakodjon az ajtón (hatalmas hátizsákját még ő sem szokta meg, így beakadt az ajtófélfába, onnan apunak esett, majd miután kiakadt a válla, bejutott a házba).

– Minden oké, jól vagyok! – nyújtotta ki két oldalra a karját, mintha csak az egyensúlyát ellenőrizné. Pedig jobban megnézve kissé balra húzta a csomag.

– Zsófi, elköszöntél Biustól és a nagypapától? – kérdezte anyu. Mintha nem lennék jól nevelt. Hogy kérdezhet ilyet? Amúgy ja, elfelejtettem elköszönni, úgyhogy gyorsan elsiettem, hogy eleget tegyek a kötelezettségeimnek. Egy pillanatra visszanéztem, csak hogy megbizonyosodjak arról, Napsit ott hagyhatom két, azaz kettő percre a családom

azon részével, akik észreveszik a távozásom. Úgy tűnt, nem lesz gond, szóval elindultam azokhoz, akiknek baromira nem tűnik fel pár nap nélkülem.”